

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εν Αθήναις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1946

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀριθμὸς φύλλου 62

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναγκαστικοὶ Νόμοι

- Α.Ν. 978. Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Νόμου 4761 τοῦ 1930. 1
Α.Ν. 979. Περὶ συστάσεως θέσεως Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου παραμεθορίων περιοχῶν Βορείου Ἑλλάδος ... 2
Α.Ν. 980. Περὶ τροποποιήσεως ἀρθρῶν τινῶν τῆς Πολιτικῆς Ἀκτονομίας ... 3

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 978.

Περὶ τροποποιήσεως τοῦ Νόμου 4761 τοῦ 1930.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον μόνον.

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἀρθροῦ 1 τοῦ Νόμου 4761 τοῦ ἐτους 1930 «περὶ παραχωρήσεως μέρους τῶν ἐξ ἰχθυοτροφείων καὶ κέντρων πολυτελείας ἐσόδων τοῦ Δημοσίου», ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

Ἐπίσης παραχωρεῖται εἰς τὸν Δήμον Πρεβέζης ἐτησίως τὸ ἐν πέμπτῳ τῶν πραγματοποιουμένων ἐσόδων τοῦ Δημοσίου ἐκ τοῦ Ἑθνικοῦ ἰχθυοτροφείου Ἀργαρούς.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχέται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Αθήναις τῇ 19 Φεβρουαρίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τὰ Μέλη

Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ΕΜΜ. ΤΣΟΥΛΕΡΟΣ, ΗΡ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ,
Γ. ΜΑΥΡΟΣ, Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ—ΝΟΒΑΣ, ΑΔ. ΜΥΔΩ-
ΝΑΣ, Γ. ΒΟΡΑΖΑΝΗΣ, Θ. ΧΑΒΙΝΗΣ, Γ. ΜΠΟΥΡΑΛ-
ΡΑΣ, Δ. ΜΑΧΑΣ, Χ. ΕΥΕΛΑΠΙΔΗΣ, Ε. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ,
Γ. ΚΑΡΤΑΛΗΣ, Η. ΞΥΡΙΠΙΔΗΣ, Ν. ΚΡΑΣΣΑΔΑΚΗΣ,
Γ. ΠΑΠΗΔΑΣ, Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ, Α. ΖΑΚΚΑΣ, Γ. ΛΥΚΝΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Αθήναις τῇ 19 Φεβρουαρίου 1946.

Ὁ ἐκ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Γ. ΜΑΥΡΟΣ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 979.

(2)

Περὶ ονοστάσεως θέσεως Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου παραμεθορίων περιοχῶν Βορείου Ἑλλάδος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον 1.

1. Διὰ τὴν παλινέστησιν καὶ ἀποκατάστασιν ὡς καὶ τὴν ἐπίλυσιν γενικωτέρων ζητημάτων ἀφορώντων τοὺς παραμεθορίους πληθυσμοὺς Βορείου Ἑλλάδος συνιστᾶται θέσις Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου μὲ ἔδραν τὴν Θεσσαλονίκην, μὴ ὑπαγομένη εἰς τὰς περὶ μονιμότητος τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων διατάξεις.

Ὡς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ Γενικοῦ Γραμματέως Ὑπουργείου διορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως πρόσωπον ἐνήμερον τῶν τοπικῶν καὶ λοιπῶν συνθηκῶν τῶν παραμεθορίων πληθυσμῶν.

Ὁμοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καταργεῖται ἡ θέσις τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἀπολυμένου αὐτοδικαίως καὶ ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως τοῦ κατέχοντος ταύτην.

Ἡ ἰσχὺς τῶν ὡς ἄνω ἀποφάσεων ἀρχέται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς των καὶ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 2.

1. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ὑπάγεται ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ Ὑπουργοῦ—Γενικοῦ Διοικητοῦ Βορείου Ἑλλάδος, ὅστις δι' ἀποφάσεών του δύναται νὰ καθορίσῃ λεπτομερέστερον ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἐκάστοτε ἀναγκῶν τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ἀρμοδιότητας τούτου.

Δι' ἐτέρας ἀποφάσεων δύναται ὁ Ὑπουργός — Γενικὸς Διοικητὴς Βορείου Ἑλλάδος νὰ ἀποσπᾷ ὡς βοηθοὺς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου δημοσίους ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλους.

Ἄρθρον 3.

Καταργοῦνται αἱ διατάξεις τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 867) 1946.

*Άρθρον 4.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Νόμου ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τὰ Μέλη

Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ΕΜΜ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΣ, ΗΡ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ, Γ. ΜΑΥΡΟΣ, Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ—ΝΟΒΑΣ, ΑΔ. ΜΥΛΩΝΑΣ, Θ. ΧΑΒΙΝΗΣ, Γ. ΜΠΟΥΡΔΑΡΑΣ, Ε. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, Θ. ΜΑΝΕΤΤΑΣ, Κ. ΓΚΟΤΣΗΣ, Π. ΕΥΡΙΠΛΙΔΗΣ, Δ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ, Ν. ΚΡΑΣΑΔΑΚΗΣ, Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ, Α. ΖΑΚΚΑΣ, Γ. ΛΥΧΝΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1946.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΥΡΟΣ

ΑΝΑΓΚ. ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 980.

Περὶ ὑλοποιήσεως ἄρθρων τινῶν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαντες καὶ διατάσσοντες :

*Άρθρον 1.

Τὸ ἄρθρον 160 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς : «Κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραχύτερον ἐπ' ἀκροατηρίῳ συνεδρίασιν προτείνονται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ κατὰ τὴν ἐκκρεμὴ δίκην πᾶσαι αἱ νέαι προτάσεις, αἱ παλαιαὶ διορθοῦνται καὶ προτείνονται ὅλαι αἱ ἐνστάσεις ἀνακλητικαὶ καὶ ἀναρροπικαί, ἐξαίρουμένων ἐκείνων αἱ ὅσαι α') δύνανται νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἐξ ἐπαγγέλματος, β') κατὰ τὴν ρητὴν διατάξιν τοῦ νόμου δύνανται νὰ προτείνωνται κατὰ πᾶσαν σπῆσιν τῆς δίκης, γ') προέκυψαν μεταγενεστέρως, δ') ἀποδεκνύονται παραχρῆμα ἐγγράφως ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας τοῦ ἀντιδίκου».

*Άρθρον 2.

Τὸ ἄρθρον 181 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὡς μετερρυθμίσθη διὰ τοῦ Ν. 1127 (1911), ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς : «Ἐφ' ὧς συγχωρεῖται μόνον κατὰ τῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων, αἱ δὲ προεκκινούμεσαι μὴ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις συνεκκαλοῦνται, ἐξαίρουμένης τῆς περιπτώσεως τοῦ ἀρθρου 163 ἐδ. 3 μετὰ τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως. Ἐφ' ὧς κατὰ τοιοῦτων ἀποφάσεων γενομένην προ τῆς ὀριστικῆς, στερεῖται τῆς ἀνασταλτικῆς δυναμείας καὶ ἀπορριπτεῖται ὡς ἀπαράδεκτος καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, το ἀπαρῶδες καὶ τοῦτο ἐξετάζεται καὶ ὑπὸ τοῦ πρωτοβάθμιου δικαστηρίου. Ἐὰν ἡ ἀπόφασις περιέχῃ ἐν μέρει μόνον ὀριστικὰς διατάξεις, οὔτε ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο αὐτῆς ἐπιτρέπεται ἔφεσις εἰμὴ μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐκδίκασιν καὶ τῆς ὑπολοίπου διαφορᾶς ἐξαίρουμένης τῆς περιπτώσεως τοῦ ἀρθρου 738 ἐδ. 2».

*Άρθρον 3.

Τὸ ἄρθρον 197 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς :

«Οἱ διάδικοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεκτείνουσι τὰς παρὰ τοῦ Νόμου ἢ τοῦ Δικαστηρίου ὁρισμένους προθεσμίας καὶ διω-

ρίας. Τὰ δὲ δικαστήρια δὲν δύνανται ν' ἀπομακρυνθῶσι παντάπασιν ἀπὸ τὸν νόμον καὶ τὴν ἀπόφασιν, εἰμὴ μόνον συναίνεσι τῶν διαδίκων. Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει οἱ διάδικοι καὶ τὰ δικαστήρια κατὰ τὸ ἄρθρον 198 δὲν δύνανται νὰ παρατείνωσι τὴν πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίαν πέραν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 249 παρ. 3 τῆς Πολ. Δικονομίας τατισμένου χρονικοῦ διαστήματος καὶ τοῦτο ἐὰν ἡ ἀπόφασις δὲν ἔχη ἐξαπλήσει τὸ ὄριον τοῦτο».

*Άρθρον 4.

Τὸ ἄρθρον 249 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς συνεπληρώθη διὰ τοῦ Νόμου ΓΛΘ' (3939) τῆς 28 Νοεμβρίου 1911 «περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν ἀρθρῶν 198 καὶ 249 τῆς Πολ. Δικον. ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς :

«Ἡ περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσα ἀπόφασις ὀρίζει : 1) εἰς τίνα ἐπιβάλλεται τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως 2) τί πρέπει ν' ἀποδειχθῇ. Καὶ κατὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐκφράζωνται καθαρῶς καὶ σαφῶς οἱ κατὰ μέρος πραγματικοὶ καὶ προέχοντες ἰσχυρισμοί, οἱ ὅποιοι εἰσέτι διαφιλονεικούνται, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται κυρίως ἡ ἐπιδίκασις τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης ἀξιώσεως. 3) Τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον τῆς ἀποδείξεως. Ὁ χρόνος οὗτος δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ μακρότερος τῶν ἐξ μηνῶν. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν εἰς ἡ πλείονες τῶν ἐξετασθησομένων μαρτύρων διαμένουσι κατὰ τὸν χρόνον τῆς γνωστοποιήσεως τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἀρμόδιος Πρόεδρος ἢ τὸ Δικαστήριον δύνανται νὰ παρατείνωσι τὴν ὁρισθεῖσαν προθεσμίαν καὶ μόνον πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μαρτύρων τὸ πολὺ ἐπὶ τρεῖς μῆνας. 4) Τὸν εἰσηγητὴν δικαστὴν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ διεξαχθῶσι τὰ πρὸς ἀπόδειξιν, ἐὰν τοῦτο γίνηται ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου. Ἐὰν τὸ Δικαστήριον παρέλπει τὴν ὁρίσθησαν καὶ χρόνον διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως, ἢ νὰ διορίσῃ εἰσηγητὴν ἢ πραγματογνώμονα ἢ καθίσταται μεταγενεστέρως ἀναγκαῖος ὁ διορισμός εἰσηγητοῦ ἢ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ διορισθέντος εἰσηγητοῦ, γίνονται ταῦτα τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου διαδίκου, ἂνευ ὑποχρεωτικῆς κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Δικαστηρίου ἢ τοῦ Εἰρηγοδικοῦ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν. Ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Εἰρηγοδικὸς δύνανται ἢ ἀκούσωσι τὸν ἀντίδικον. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως δὲν συγχωρεῖται ἐνδίκων μέσων, ἀλλ' ἡ ἀπορριψὶς τυχόν τῆς αἰτήσεως δὲν κωλύει τὴν εἰς τὸ Δικαστήριον εἰσαγωγὴν αὐτῆς κατὰ τὰς συνήθεις διατυπώσεις. 5) Τὸν ἀριθμὸν τῶν μαρτύρων τοὺς ὁποίους δύνανται νὰ ἐξετάσῃ ἕκαστος τῶν διαδίκων. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερος τῶν πέντε δι' ἑκάστον τῶν διαδίκων διὰ τὴν ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν τῶν ταχθέντων θεμάτων. Τὸ Δικαστήριον ὁμῶς δύναται εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἰδίᾳ λόγῳ τῆς σπουδαιότητος ἢ τῆς ἐκτάσεως τοῦ θέματος ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θεμάτων νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐξέτασιν περισσοτέρων τῶν πέντε οὐχὶ ὁμῶς καὶ πέραν τῶν δέκα μαρτύρων δι' ἑκάστον διάδικον.

*Άρθρον 5.

Τὸ ἄρθρον 250 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς :

«Ἡ δι' ἐγγράφων προαπόδειξις εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς διαδίκους ὀφείλοντας νὰ προσαγάγωσιν ὅσα τοιαῦτα κατέχουσιν ἀπὸ τῆς πρώτης συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως. Ἐγγράφα προσαγόμενα εἰς μεταγενεστέραν συζήτησιν πρωτοδικῆς ἢ κατ' ἔφεσιν, τότε μόνον εἶναι δεκτὰ ἐὰν κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόμων κρίσιν τοῦ δικαστηρίου ἡ μὴ ἔγκαιρος προσαγωγή τῶν εἶναι δεδικαιολογημένη».

*Άρθρον 6.

Τὸ ἄρθρον 307 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς :

«Ἡ ἀκρόασις τῶν μαρτύρων πρέπει νὰ γίνηται κατὰ νόμον ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ τότε μόνον νὰ διορίζεται δικαστὴς πρὸς τὴν ἐκτὸς τοῦ Δικαστηρίου ἐξέτασιν αὐτῶν, ὅταν ἡ ἐξέτασις αὕτη ἤθελεν ἀπαιτεῖ πολλὸν χρόνον, καὶ μάλιστα ἐὰν ἡ ἀκρόασις καὶ ἡ συζήτησις δὲν ἡμπορεῖ νὰ τελειώσῃ εἰς μίαν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συνεδρίασιν. Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν προσδιορίζεται ἐν τῇ αὐτῇ ἀπόφασιν ὁ χρόνος, ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐξετάσεως. Προκειμένου περὶ ὑποθέσεων διατρο-

φής, διαζυγίου και νομής οι εν τῇ ἑδρᾷ τοῦ Δικαστηρίου κατοικοῦντες ἢ διαμένοντες μάρτυρες ἐξετάζονται πάντοτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τῶν καταθέσεων αὐτῶν. Οἱ μαρτὸν τῆς ἑδρας κατοικοῦντες ἢ διαμένοντες μάρτυρες ἐξετάζονται ἐγκύριως ἐνώπιον τῶν διοριζομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 249 εἰσηγητῶν δικαστῶν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἦτο ἀδύνατος ἡ θυσανάλωγος πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἢ τὴν οἰκονομικὴν καὶ ἰσότητας τοῦ ἀποδεικνύοντος δαπανηρὰ ἢ προσέλευσις καὶ ἐξέτασις καὶ τούτων ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου.

Ἄρθρον 7.

Τὸ ἄρθρον 312 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐν τῷ ἄρθρῳ 310 ἐδάφ. 2 προσδιοριζομένην προθεσίαν γνωστοποιῶνται εἰς τὸν ἀντίδικον, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας τῆς διαδικασίας τὰ ὀνόματα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία ὧν τῶν πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν κλητευθέντων μαρτύρων. Ἐξαιρέσεις συμβαίνει μόνον ὅταν τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία τῶν προσκαλουμένων μαρτύρων περιέχονται εἰς τὴν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσαν ἀπόφασιν, καὶ ὁ ἀντίδικος ἦτο παρὼν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ καὶ ἦν περίπτωσιν ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον 139 δημοσίευσίς τῆς ἀφορώσης τὴν ἀπόδειξιν ἀποφάσεως ἐπέχει τόπον γνωστοποιήσεως. Ἐν ἀμφισβητήσῃ τῆς ταύτης τοῦ ἐμφανισθέντος μάρτυρος πρὸς τὸν γνωστοποιηθέντα, τὸ Δικαστήριον κρίνει περὶ τούτου ἐκ τῶν ἐνόντων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γνωστοποιηθέντων μαρτύρων δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τοὺς τοιαύτους.

Ἄρθρον 8.

Τὸ ἄρθρον 327 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«Ὁ περὶ ἐξαίρεσεως λόγος προτείνεται πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων μετὰ ταῦτα ἢ ἐξαίρεσις τότε μόνον εἶναι δεκτὴ διὰ τὸν λόγος αὐτῆς ἡμπορεῖ ν' ἀποδεχθῇ ἐγγράφως.

Λόγοι ἀνεπιτηδεύτητος ἢ ἐξαίρεσεως τῶν μαρτύρων κρίνονται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐκ τῶν ἐνόντων.

Ἄρθρον 9.

Ἡ παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 515 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς ἐτροποιοήθη ὑπὸ τοῦ Νόμου ΓΩΖ' τοῦ 1911 ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«2. Ἐπὶ προπαρασκευαστικῶν καὶ παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν τῷ ἄρθρῳ 181 ὁρίζομενον).

Ἄρθρον 10.

Ἡ παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 552 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«2. Πλείονες ἐνστάσεις δύνανται νὰ σωρευθοῦν ἐὰν δὲν ἀντιφάσκουσιν πρὸς ἀλλήλας».

Ἄρθρον 11.

Τὸ ἄρθρον 749 τῆς Πολ. Δικ. ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«Ἡ ἐφεσις δὲν συγχωρεῖται μόνον 1) ἐπὶ προπαρασκευαστικῶν καὶ παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων κατὰ τὰ ἀκριβέστερον εἰς τὰ ἄρθρα 180, 181, καὶ 515 ἀριθ. 2 ὁρισμένα, 2) ἐπὶ τελεσιδικίων ἀποφάσεων».

Ἄρθρον 12.

Τὸ ἄρθρον 812 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«Τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον συγχωρεῖται τότε μόνον, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον ἄλλος ὅθεν εἶναι δεκτὸν μόνον 1) κατὰ τῶν τελεσιδικίων γενομένων ἢ ἀνεκκλήτως ἀπηγγελλομένων ἀποφάσεων, ἐντὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 807 ἀριθ. 1 καὶ 3 ἀναφερομένων περιπτώσεων, 2) καὶ ὁριστικῶν ἀποφάσεων, 3) κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων μόνον ἐνεκὸν υπερβάσεως καθυμνόντων κατὰ τὸ ἄρθρον 808, 4) κατὰ τῶν ἐν τῇ ἐκτελεστικῇ ἀποφάσει τότε μόνον ὅταν δὲν συγχωρεῖται πλέον ἀνακοπή.

Ἄρθρον 13.

Τὸ ἄρθρον 157 τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«Κατὰ τὴν πρώτην τὸ βραδύτερον ἐπ' ἀκροατηρίῳ συνεδρῶν προτείνονται ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ κατὰ τὴν ἐκκρεμῇ δίκην πᾶσαι αἱ νέαι προτάσεις, αἱ παλαιαὶ διορθοῦνται καὶ προτείνονται ὅλαι αἱ ἐνστάσεις ἀναθλητικαὶ καὶ ἀνατρεπτικαὶ, ἐξαίρουμένων ἐκείνων αἱ ὁποῖαι α) δύνανται νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἐξ ἐπαγγέλματος, β) κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ νόμου δύνανται νὰ προτείνωνται κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης, γ) προέκλυσαν μεταγενεστέρως, δ) ἀποδεικνύονται παρὰ τὸν ἐγγράφως ἢ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας τοῦ ἀντιδίκου».

Ἄρθρον 14.

Τὸ ἄρθρον 194 τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«Οἱ διάδικοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεκτείνουν τὰς παρὰ τοῦ Νόμου ἢ τοῦ Δικαστηρίου ὁρισμένας προθεσμίας καὶ διορίας. Τὰ δὲ δικαστήρια δὲν δύνανται ν' ἀπομακρυνθῶσιν παντάπασι ἀπὸ τοῦ Νόμου καὶ τὴν ἀπόφασιν, εἰμὴ μόνον συναινέσει τῶν διαδίκων. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει οἱ διάδικοι καὶ τὰ δικαστήρια κατὰ τὸ ἄρθρον 246 δὲν δύνανται νὰ παρατείνωσι τὴν πρὸς ἀπόδειξιν προθεσίαν πέραν τοῦ ὅπου τοῦ ἄρθρου 246 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τασσομένου χρονικοῦ διαστήματος καὶ τοῦτο ἐὰν ἢ ἀποφάσις δὲν ἔχη ἐκτελέσει τὸ ὅριον τούτου.

Ἄρθρον 15.

Τὸ ἄρθρον 246 τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«Ἡ περὶ ἀποδείξεως παρεμπιπτούσα ἀπόφασις ὁρίζει, 1) εἰς τίνα ἀνήκει ἢ ἀπόδειξις, 2) Τί πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ. Καὶ κατὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐκφράζονται καθαρῶς καὶ σαφῶς οἱ κατὰ μέρος πραγματικοὶ καὶ προέχοντες ἰσχυρισμοί, οἱ ὁποῖοι διαφιλονικιοῦνται, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν ὁποίων ἐξετάζεται κυρίως ἡ ἐπιδικασίς τῆς ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης ἀξιόσεως, 3) Τὸν χρόνον καὶ, τὸν τόπον τῆς ἀποδείξεως. Ὁ χρόνος οὗτος δὲν δύναται νὰ ὁρισθῇ μακρότερος τῶν ἐξ μηνῶν. Εἰς περίπτωσιν καὶ ἦν εἰς ἡ πλείονες τῶν ἐξετασθησομένων μαρτύρων διαμένουσι κατὰ τὸν χρόνον τῆς γνωστοποιήσεως τῶν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἀρμόδιος Πρόεδρος ἢ τὸ Δικαστήριον δύνανται νὰ παρατείνωσι τὴν ὁρισθεῖσαν προθεσίαν καὶ μόνον πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ μαρτύρων τὸ πολὺ ἐπὶ τρεῖς μῆνας. 4) Τὸν δικαστὴν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ διεξαχθῶσι τὰ πρὸς ἀπόδειξιν, ἐὰν τοῦτο γίνεταί ἐντὸς τοῦ ἀκροατηρίου. Ἐὰν τοῦτο παρέλπει νὰ διορίσῃ Εἰσηγητὴν ἢ καθίσταται μεταγενεστέρως ἀναγκαία ἡ ἀντικατάστασις τούτου, ὁ διορισμὸς ἢ ἡ ἀντικατάστασις γίνεται τῇ αἰτήσῃ τῶν διαφορομένων καὶ ἄνευ κλητεύσεως τοῦ ἀντιδίκου, παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ ἐπ' ἐρηνοδίκου τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν. 5) Τὸν ἀριθμὸν τῶν μαρτύρων τοὺς ὁποίους δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἕκαστος τῶν διαδίκων εἴτε εἰς εἶναι οὗτος εἴτε πλείονες ἐν ὁμοδικίᾳ. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀνότερος τῶν πέντε δι' ἕκαστον τῶν διαδίκων διὰ τὴν πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν τῶν ταχθέντων θεμάτων. Τὸ Δικαστήριον ὅμως δύναται εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἰδίᾳ λόγω τῆς σπουδαιότητος ἢ τῆς ἐκτάσεως τοῦ θέματος ἢ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θεμάτων νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐξέτασιν περισσοτέρων τῶν πέντε οὐχὶ ὅμως καὶ πέραν τῶν δέκα μαρτύρων δι' ἕκαστον διάδικον.

Ἄρθρον 16.

Τὸ ἄρθρον 247 τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικ. ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς :

«Ἡ δι' ἐγγράφων προαποδείξις εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς διαδίκους ὀφείλοντας νὰ προσπαγῶσιν ὅσα τοιαῦτα κατέχουσιν ἀπὸ τῆς πρώτης συζητήσεως τῆς υποθέσεως. Ἐγγράφα προσαρμόζοντα εἰς μεταγενεστέραν συζήτησιν πρωτοδικῶς ἢ κατ' ἐφεσιν, τότε μόνον εἶναι δεκτὰ ἐὰν κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ἢ μὴ ἔγκαιρος προσπαγὴ τῶν εἶναι δικαιολογημένη».

Ἄρθρον 17.

Ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 303 τῆς Κρητικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας προστίθεται παράγραφος ἔχουσα οὕτω :

«2 Προκειμένου περὶ υποθέσεων διατροφῆς, διαζυγίου καὶ

νομῆς οἱ ἐν τῇ ἐδοῦ τοῦ Δικαστηρίου κατοικοῦντες ἢ διαμένοντες μάρτυρες ἐξετάζονται πάντοτε ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπὶ ποιῆσιν ἀκυρότητος τῶν καταθέσεων αὐτῶν. Οἱ μακρὸν τῆς ἐδοῦς κατοικοῦντες ἢ διαμένοντες μάρτυρες ἐξετάζονται ἐγκύρως ἐνώπιον τῶν διοριζομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 249 Εἰσηγητῶν Δικαστῶν, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἐνόντων κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου ᾗτο ἀδύνατος ἢ δυσαναλόγως πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἢ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ ἀποδεικνύοντος δαπανηρὰ ἢ προσέλευσις καὶ ἐξέτασις καὶ τούτων ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου».

Ἄρθρον 18.

Ἐν τέλει τοῦ ἁρθροῦ 306 τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικονομίας προστίθεται παράγραφος ἔχουσα οὕτω :

«Ἐν ἀμοιβετήσῃ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐμφανισθέντος μάρτυρος πρὸς τὴν γνωστοποιηθέντα τὸ Δικαστήριον κρίνει περὶ τούτου ἐκ τῶν ἐνόντων. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γνωστοποιουμένων μάρτύρων ἔν δύνανται νὰ ὑπερβῇ τοὺς τριάκοντα».

Ἄρθρον 19.

Τὸ ἄρθρον 318 τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικονομίας ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς :

«Ὁ περὶ ἐξαίρεσως λόγος προτείνεται πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων μετὰ ταῦτα ἢ ἐξαίρεσις τότε μόνον εἶναι δεκτὴ ὅταν ὁ λόγος αὐτῆς δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ἐγγράφως. Λόγοι ἀνεπιτηδεύτητος ἢ ἐξαίρεσως τῶν μαρτύρων κρίνονται ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ἐκ τῶν ἐνόντων».

Ἄρθρον 20.

Τὸ ἄρθρον 474 τῆς Κρητικῆς Πολ. Δικ. ἀντικαθίσταται ὡς ἐξῆς :

«Περὶ παντὸς εἶδους ἐνστάσεων ἰσχύουσιν αἱ ἐξῆς ἀρχαί :

- 1) Πᾶσα ἐνστάσις ἀποκτείνει νόμιμον λόγον, ἱστορικὴν αἰτίαν καὶ χίτησιν ἐντελέγοντος δὲ τοῦ ἐνάγοντος, πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ παρὰ τοῦ ἐναγομένου. 2) Πλείονες ἐνστάσεις δύνανται νὰ σωρευθῶν ἐὰν δὲν ἀντιφάσκωσιν πρὸς ἀλλήλας. 3) Ἐνστάσεις ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου εἶναι ἀπαράδεκτοι μόνον δ' οἱ ἐγγυηταὶ δύναται νὰ μεταχειρισθῶσιν τὰς ἐνστάσεις τοῦ κυρίου ὀφειλέτου. 4) Ἐνστάσεις καὶ ἀπαντήσεις ἀποτελοῦσιν αὐτοτελεῖς καὶ ἐπ' ἀλλήλων ἀνεξαρτήτους ἐκθέσεις. Ὅθεν καὶ αὐταὶ αἱ πρὸς τὴν ἀπάντησιν ἀντιφάσκουσαι ἐν-

στάσεις εἶναι παραδεκταὶ καὶ ἡ ἀπάντησις δὲν ἀναπληροῦται διὰ τῆς προτάσεως τῶν ἐνστάσεων».

Ἄρθρον 21.

1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Νόμου ἄρχεται μετὰ τριάκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

2. Ἐπὶ ἐκκρεμῶν δικῶν ἐὰν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐξεβῇ ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως ἐφαρμόζονται αἱ σχετικαὶ πρὸς αὐτὴν διατάξεις ὡς εἶχον πρὸ τῆς διὰ τοῦ παρόντος νόμου τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν.

3. Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου καταργεῖται.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τὰ Μέλη

Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ΕΜΜ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΣ, ΗΡ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ, Γ. ΜΑΥΡΟΣ, ΣΤΑΜΑΤ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ, Γ. ΑΘΑ. ΝΑΣΙΑΔΗΣ—ΝΟΒΑΣ, ΑΔ. ΜΥΛΩΝΑΣ, Γ. ΒΟΡΑΖΑΝΗΣ, Θ. ΧΑΒΙΝΗΣ, Γ. ΜΠΟΥΡΔΑΡΑΣ, Δ. ΜΑΧΑΣ, Χ. ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, Ε. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, Γ. ΚΑΡΤΑΛΗΣ, Ι. ΠΕΛΤΕΚΗΣ, Θ. ΜΑΝΕΤΤΑΣ, Κ. ΓΚΟΤΣΗΣ, Π. ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, Δ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ, Ν. ΚΡΑΣΑΔΑΚΗΣ, Γ. ΠΑΠΠΑΣ, Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ, Χ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ, Α. ΖΑΚΚΑΣ, Γ. ΛΥΧΝΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Φεβρουαρίου 1946.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΥΡΟΣ